

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 73/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. februára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť P. K., trvale bytom B., prechodne bytom B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 a práva podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 312/2011 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. februára 2012 doručená sťažnosť P. K., trvale bytom B., prechodne bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 a práva podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“),

práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 312/2011 a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v právnej veci sťažovateľa ako navrhovateľa proti Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako odporcovi o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom rozsudkom č. k. 5 C 96/2010-39 z 31. januára 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zamietol návrh sťažovateľa. Nezákonné rozhodnutie a nezákonný postup videl sťažovateľ v rozsudku Okresného súdu Brezno č. k. 1 C 10/1994-92 z 13. októbra 2005, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na náhradu škody z dôvodu premlčania v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 Co 399/2005 zo 17. januára 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Brezno.

Na odvolanie sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie ním označených práv rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že podľa neho nie sú správne skutkové a právne závery, na základe ktorých rozhodol okresný súd a s ktorými sa v celom rozsahu krajský súd stotožnil. Podstatný obsah argumentácie sťažovateľa je založený na jeho právnych úvahách a názoroch, ktoré podľa neho preukazujú nesprávnosť záverov krajského súdu. Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol:

„... krajský súd v napádanom rozsudku... nevenoval žiadnu pozornosť záverom prvostupňového súdu, ktorý v zamietavom rozsudku č. k. 5 C 96/2010-39 uvádza, že nesprávny úradný postup Okresného súdu v Brezne a ani nezákonnosť rozhodnutia neboli preukázané... Toto tvrdenie súd ustálil len na základe názoru právneho zástupcu odporcu, ktorý tvrdil, že za nezákonné rozhodnutia a nesprávny úradný postup nemožno považovať

výsledok rozhodovacej činnosti súdu ako taký. Tento záver však sťažovateľ kategoricky odmieta... Naopak nezákonnosť a nesprávny úradný postup súdov, podľa sťažovateľa sa v zmysle čl. 142 ods. 1 ústavy vzťahuje na konanie súdu, ktorým je aj rozhodovacia činnosť.

Sťažovateľ tvrdí, že nezákonnosť rozsudku Okresného súdu v Brezne č. k. 1 C 10/2004-92 a nesprávny úradný postup Okresného súdu v Brezne v konaní sp. zn. 1 C 10/2004 nie je potrebné preukazovať/dokazovať. Nezákonnosť a nesprávny úradný postup vyplývajú objektívne priamo z hmotnoprávných a procesných právnych noriem...

Právomoc súdu nemožno ponímať len ako rozsah konania... Prekročením právomoci je ako konanie súdu nad rámec rozsahu procesné vymedzeného v zákone, tak i konanie nad rámec spôsobu vymedzeného v zákone hmotným právom...

bol odvolací súd v sťažovateľovej veci vedenej na Okresnom súde v Brezne povinný zrušiť nezákonné rozhodnutie Okresného súdu v Brezne č. k. 1 C 10/2004-92 a to pre prima facie porušenie hmotnoprávneho ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nerešpektovanie základnej zásady práva na spravodlivé súdne konanie odvolacím súdom, nemôže byť sťažovateľovi na ťarchu a postihovať ho na právach podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní sp. zn. 5C 96/2010, najmä na práve na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. tým, že rozhodnutie Okresného súdu v Brezne č. k. 1 C 10/2004-92 nikdy nebolo zrušené, z čoho Okresný súd Bratislava I vychádzal pri vydaní rozsudku č. k. 5C 96/2010-39... Postup Okresného súdu Banská Bystrica v konaní 17 Co 399/2005 je jednoznačne nesprávnym úradným postupom, rozsudok 1 C 10/2004-92 je nezákonný a potvrdzujúci rozsudok krajského súdu je taktiež nezákonným. Podľa názoru sťažovateľa pochybil aj Najvyšší súd SR, ktorý uznesením č. k. 4 Cdo 280/2007 odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17 Co 399/05 a to i napriek tomu, že sťažovateľ v dovolaní okrem iného poukázal na nesprávny úradný postup a nezákonnosť rozhodnutí súdov nižších stupňov spočívajúcu v porušení hmotnoprávných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní...

Zamietnutím nárokov sťažovateľa na náhradu škody uplatnenom v konaní 1 C 10/2004 v celom rozsahu voči obom žalovaným, na základe námietky premlčania vnesenej len žalovaným v 1/rade, je založená objektívna zodpovednosť Okresného súdu Brezno za škodu...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Krajský súd Bratislava v konaní vedenom pod spisovou značkou 9 Co 312/2011 porušil základné právo P. K. na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, základné právo na rovnosť v právach a neodňateľnosť základných práv zaručené v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na pokojné užívanie majetku a jeho ochranu podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru a základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či organu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručené v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudok Krajského súdu Bratislava 9 Co 312/2011-56 zo dňa 6. októbra 2011 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Bratislava na nové konanie a rozhodnutie.

Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky ukladá povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia P. K. na účet jeho právneho zástupcu.

Krajský súd Bratislava je povinný uhradiť štátu trovy právneho zastúpenia na účet Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu (označené ustanovenia v sťažnosti cituje) postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 312/2011 a jeho napadnutým rozsudkom.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch vyslovených v napadnutom rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôkazov, s ktorým sa krajský súd stotožnil, bol v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o skutkové a právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Krajský súd sa podľa názoru ústavného súdu dostatočne vysporiadal

s odvolacími dôvodmi sťažovateľa a náležite odôvodnil svoje závery, keď uviedol: «Uvedeným rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplata sumy 24.504,98 € s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy 10.000 € titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím Okresného súdu v Brezne, rozsudkom zo dňa 13. 10. 2005 č. k. 1C 10/1994-92 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 17. 1. 2007 sp. zn. 17 Co 399/2005. Uvedeným rozhodnutím bol zamietnutý návrh navrhovateľa na náhradu škody vo výške 739.466,- Sk. Navrhovateľ tvrdil, že konajúce súdy prekročili svoju právomoc tým, že posúdili námietku premlčania vznesenú odporcom 1/ ako námietku premlčania vznesenú aj odporcom 2/, hoci tento námietku premlčania výslovne nevzniesol, ale pripojil sa k vyjadreniu odporcu 1/. Uvedené malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia súdov, v dôsledku čoho nedošlo k zväčšeniu majetku navrhovateľa. Z procesného hľadiska navrhovateľ považuje uvedené rozhodnutie za nesprávny úradný postup súdu a z hmotnoprávneho hľadiska za nezákonné rozhodnutie, čím mu vznikol nárok na náhradu škody, spôsobenej mu výkonom verejnej moci, za ktorú na základe zák. č. 514/2003 Z. z. zodpovedá štát.

V odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa voči odporcovi, súd prvého stupňa uviedol, že prvotným a základným predpokladom úspechu účastníka v konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, že rozhodnutie, ktorým mala byť spôsobená účastníkovi konania škoda, bolo pre nezákonnosť zrušené odvolacím, resp. dovolacím súdom. Rozsudok Okresného súdu v Brezne zo dňa 13. 10. 2005 č. k. 1 C 10/2004-92 však nebol zrušený pre nezákonnosť odvolacím ani dovolacím súdom; odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie navrhovateľa rozsudok Okresného súdu Brezno svojím rozsudkom zo dňa 17. 1. 2007 č. k. 17 Co 399/2005-150 potvrdil a dovolací súd uznesením zo dňa 24. 1. 2008 č. k. 4 Cdo 280/2007-116 dovolanie navrhovateľa odmietol. Neboli preto splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Pokiaľ ide o nesprávny úradný postup, ktorý mal podľa navrhovateľa spočívať v prekročení právomoci súdu, konkrétne v tom, že prihliadal v rozpore s ust. § 100 ods. 1 Obč. zák. aj na námietku premlčania, ktorú jeden z odporcov v konaní nevzniesol, ani táto zákonná podmienka nebola naplnená, keď za nesprávny úradný postup nemožno považovať

výsledok rozhodovacej činnosti súdu. Predmetná vec, prejednávaná pred Okresným súdom v Brezne, bola zverená do právomoci súdu podľa § 7 O. s. p...

Uvedený rozsudok napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ v celom rozsahu, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd návrhu navrhovateľa vyhovie. Navrhovateľ vytýkal prvostupňovému súdu, že vec nesprávne právne posúdil.

Navrhovateľ trval na tom, že nezrušenie svojvoľného a tým aj nezákonného rozsudku Okresného súdu v Brezne odvolacím a ani dovolacím súdom, je nesprávnym úradným postupom. Okresný súd v Brezne nedôvodne použil ust. § 100 ods. 1 Obč. zák. – vznesenie námietky premlčania – aj v prospech odporcu 2/, hoci tento účastník konania námietku premlčania nevzniesol. Svojvôľa a nesprávny úradný postup odvolacieho a dovolacieho súdu spočívajú v tom, že svojvoľný a nezákonný rozsudok Okresného súdu v Brezne nezrušili. Nesprávny úradný postup a zodpovednosť odvolacieho a dovolacieho súdu za daný stav je objektívna, vyplýva z právneho poriadku a netreba ju dokazovať. Toto je prípad, na ktorý sa vzťahuje nie ust. § 6 ods. 1 ale ust. § 6 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Prekročením právomoci súdu je v súdnom konaní aj úkon súdu alebo rozhodnutie súdu, na ktoré súd nemá oprávnenie, čiže svojvoľné rozhodnutie v súdnom konaní. Takým rozhodnutím je aj rozhodnutie, ktorým súd zamietne žalobný návrh z dôvodu premlčania bez toho, že by sa dlžník premlčania dovolal. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu v Brezne č. k. 1 C 10/2004-92 vyplýva, že absolútne neuvažoval s prejavom odporcu 2/ uskutočnenom na pojednávaní dňa 13. 10. 2005 ako s prejavom, ktorým by bola vznesená námietka premlčania.

Názor súdu prvého stupňa, že za nesprávny úradný postup nemožno považovať výsledok rozhodovacej činnosti súdu ako taký, je v tomto konkrétnom prípade, vzhľadom na všetky v odvolaní uvedené skutočnosti, názorom nesprávnym...

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvého stupňa vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zistil skutkový stav veci v zmysle § 153 ods. 1 O. s. p. Prvostupňový súd vec tiež správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná existencia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a ani nezákonným rozhodnutím, totiž nebol preukázaný predpoklad existencie nezákonného rozhodnutia a ani nesprávny úradný postup...

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2, 3 O. s. p.), v odôvodnení svojho rozhodnutia sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami, ktorými navrhovateľ odôvodňoval opodstatnenosť ním uplatňovaných nárokov. Odvolací súd sa v zmysle ust. § 219 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň odkazuje. Odvolací súd len pre úplnosť poznamenáva, že navrhovateľ si mylne vykladá „prekročenie právomoci súdu“, keď pod ním chápe podľa neho nesprávnu aplikáciu ust. § 100 ods. 1 Obč. zák. v konaní vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. I C 10/2004; k prekročeniu právomoci súdu by však došlo vtedy, ak by súd prejednával a rozhodol spor, ktorý nepatrí do kompetencie súdov, v zmysle ust. § 7 O. s. p...»

Ústavný súd v súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu opätovne zdôrazňuje, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a právom sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k jeho porušeniu, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ namietal aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy z rovnakých dôvodov ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nesprávne skutkové a právne závery napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa osobitne uvedeným článkom ústavy a konštatuje, že ak ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a možným porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno vzhľadom na to uvažovať ani o porušení sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K sťažovateľom namietanému porušeniu ním označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 218/07, III. ÚS 70/08), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplývalo z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení základných a iných práv hmotnoprávneho charakteru by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Ústavný súd v nadväznosti na namietané porušenie čl. 12 ods. 1 ústavy konštatuje, že jednotlivé zásady vymenované v čl. 12 ods. 1 ústavy vyjadrujú podstatu základných práv ako prirodzených práv a zároveň majú univerzálny charakter. Treba ich chápať ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych záležitostiach (I. ÚS 8/97, I. ÚS 59/97). Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2012